

dog ikke vil blive saa stor — og det maa jo ogsaa de Herrer, som troe, at Jagtretten ikke har noget Synderligt at betyde, være tilbøielige til at troe, at han vil antage, — eller ogsaa maa han antage, at Jagten har Noget at betyde, men da vil han jo kunne tage Hensyn dertil ved Kjøbet af Gaarden, og vil saaledes vel med Hensyn dertil have faaet Gaarden for en billigere Priis. Men hvad beviser det? Det beviser intet Videre, end at enten maa man vedblive at beholde Faurholm som Forpagtning, eller ogsaa finde sig i at sælge den for den Priis, man kan faae for den. Spørgsmaalet bliver altsaa et reent Pengespørgsmaal, og stiller man først Sagen paa dette Standpunkt, saa vil jo Spørgsmaalet for en meget stor Deel have tabt sin Betydning; thi, naar henføres til, at Talen her er om et saadant kongeligt Slot som Frederiksborg, og at det gjælder om at conservere en saa fortrinlig Bildtbane som den, der hører til samme, saa troer jeg ikke, at der kan være synderlig Betænkelighed ved at sælge enten Faurholm eller nogen af de andre i dets Nærhed liggende Stutterigaarde, naar der i Fremtiden bliver Spørgsmaal om deres Salg, noget billigere, hellere end at risquere at odelægge Bildtbanen i det Terrain, hvor Frederiksborg ligger. Men Hensynet til Jordbrugeren, som kommer i Besiddelse af Faurholm, troer jeg er aldeles uberettiget; han kan aldeles Intet have at beklage sig over, thi han kunde jo have ladet være at kjøbe.

B. Christensen: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det forekommer mig aldeles ikke at forandre Sagen, at man seer den fra det reent pecuniaire Standpunkt; thi hvad enten det er en Forpagter, der driver Jorden, eller en eventuel Kjøber, er det dog ganske vist, at forholdsvis det samme Tab, ved ikke at kunne skaffe Jorden Fred for Bildtet, vil være tilføede. Forpagtningsafgiften vil blive ringere endnu, end den vilde blive, hvis Forpagteren havde Jagtretten, og Kjøbesummen vil upaatvivlelig ogsaa blive mindre, naar Kjøberen ikke faaer Jagtretten. Men det forholder sig ganske vist saaledes som den ærede Finantsminister har sagt, at en Kjøber, der efter Kjøbevillkaarene har overtaget Eiendom-

men uden at faae denne Ret med, ikke kan siges at være steet Uret eller kan beklage sig over at have lidt Uret; men fra Lovgivningens Standpunkt stiller Sagen sig derimod anderledes; thi Lovgivningen maa, efter et almindeligt velbegrunder Princip, stræbe hen til, at denne Rettighed ikke stilles fra Jorden.

Sirck: Efter hvad den høitærede Finantsminister for erklærede, maa jeg antage, at denne Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag er blevet indskudt, efterat han har indhentet Betænkninger fra de saakaldte Sagkyndige. (Finantsministeren: Ja, naturligtvis). Jeg troer, det forholder sig saaledes, at Jægermesteren har indstillet, enten det nu har været gennem Domainedirecteuren eller directe til Ministeriet, at det var af megen Vigtighed, at Jagten conserveredes paa Faurholms Marker for den kongelige Bildtbane, og at man saa uden videre er gaaet ind derpaa. Det nytter altsaa aldeles ikke, at vi her træde op og sige, at denne Jagt ingen Betydning har, naar Regjeringen ikke vil tage noget Hensyn til hvad vi sige, men absolut vil holde sig til, hvad de saakaldte Sagkyndige have indstillet. Jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at dette Jagtdistrict ikke har nogen synderlig Værdi for den kongelige Bildtbane; det er min Mening, uagtet det ærede Medlem fra Ghen (Vardensteth), som ogsaa har erklæret sig for at være Jæger, har paaستاet det Modsatte. Men hvordan det nu end er, troer jeg dog, at et Forbehold af den Bessaffenhed kan ordnes paa den af mig antydede Maade. Der er nemlig Mange, der ved Jagtens Afsløsning have leiet den paa den Betingelse, at de afløse Jagten mod en aarlig Betaling saalænge den Mand lever, der eier Jagten. Jeg kom i mit forrige Foredrag til at sige: „afløse eller leie“, det mindes jeg meget godt, min Mening var kun „at leie“; men fordi jeg selv befandt mig i et saadant Tilfælde, at jeg for at faae Jagten aarvis paa en Naboes Grund har maattet tilbyde ham at afløse Jagten eengang for alle, mod aarlig at betale ham en vis Afgift, saa saldt dette Udtryk mig ud af Munden. Min Mening var, som sagt, at man leiede Jagten aarvis, og det vil vistnok ingen Kjøber eller Forpagter nægte hverken den uulevende eller